ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

Δ. Πουρνάρας

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ αὐτὴ ἡ τρομερὴ δοκιμασία ποὺ δὲν συγκλονίζει μόνο τὴ γῆ μας, ἀλλὰ καὶ μᾶς τοὺς ἴδιους μᾶς ξύπνησε καὶ μᾶς κατατρόμαξε πάλι σὲ τοῦτες μερῶν. Μᾶς θύμισε τὴ μικρότητά μας. Ἀπεκάλυψε τὴν ἀβουλία μας. Παραλύουν καὶ νεκρώνουν κάθε ἐνεργητικότητα καὶ ζωντάνια.

Χιλιάδες σπίτια — θυσίες πολλῶν γενεῶν καὶ φροντίδες καθημερινές — σωριάστηκαν μὲ πάταγο σὲ ἐρείπια. Ἐκατοντάδες παγίδες θανάτου σὲ κείνους ποὺ μὲ στερήσεις τὰ κτίσανε.

Τόσα νιὰ δὲν γλυτώνουμε...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ψυχολογία τῆς στιγμῆς. Ἐκείνη τὴν ἀπίθανη ὥρα. Ὕστερα ἀπὸ ὅσα καὶ στὴ πραγματικότητα καὶ στὴ φαντασία μας, πρὸ παντός, εἶχαν προηγηθεῖ.

Ὅμως κάποιοι ἄλλοι εἶχαν «τὴ τύχη» νὰ δοκιμάσουν τὴ φύση τῆς καταστροφῆς ποὺ ἔφερε ἡ τεράστια δύναμη ἐκείνη... καὶ ἀποτέλεσματα προκαλοῦντα τρόμο καὶ δέος. Φέρνοντας τὸ θάνατο ἐκεῖ ποὺ ἀνθοῦσε ἡ ζωή. Ἀντικαθιστοῦν τὴ χαρὰ μὲ τὴ λύπη, τὴ δυστυχία μὲ τὸ θρῆνο. Μεταβάλλουν σὲ ἐρείπια ὅ,τι ὁ ἄνθρωπινος μόχθος καὶ ὁ ἱδρώτας εἶχε κάνει ὀμορφιά. Παραλύουν καὶ νεκρώνουν κάθε ἐνεργητικότητα καὶ ζωντάνια.

Χιλιάδες σπίτια — θυσίες πολλῶν γενεῶν καὶ φροντίδες καθημερινές — σωριάστηκαν μὲ πάταγο σὲ ἐρείπια. Ἐκατοντάδες παγίδες θανάτου σὲ κείνους ποὺ μὲ στερήσεις τὰ κτίσανε.

Τώρα π